

## Για να γνωρίσουμε το Τροφώνειο 6

### Ο Μυητικός Κύκλος

**Ευ-τυχία**, θα ήταν δυνατόν να χαρακτηριστεί,η διάσωση της περιγραφής του Περιηγητή, η οποία αναφέρεται στο Τυπικό,στην Τελετουργία,στο Δρώμενο,που διαδραματιζόταν στο λεγόμενο μαντείο του Τροφώνιου.

Τονίστηκε ήδη ότι,και το Άδυτο - Χρηστήριο,αλλά και η περιγραφή του Περιηγητή, αποτελούν Μοναδικότητα, μεταξύ όλων των αρχαίων Ελληνικών μαντείων.

Το γεγονός καταδείχνει συγχρόνως και την σπουδαιότητα του περίφημου μνημείου,της Λειβαδιάς. Απερίφραστα υποστηρίζεται ότι αποτελούσε το μοναδικό Ιερό του αρχαιοελληνικού Κόσμου, στο οποίο γινόταν μια τελετουργική Κατάβαση στον Άδη. Έναν εξαιρετικό δηλ. Τ-όπο Έμμεση μαρτυρία της πρότασης έρχεται από ένα κείμενο του Λουκιανού,στο οποίο περιγράφεται μια Κατάβαση στον Άδη,που έγινε κάπου στην Μεσοποταμία,αλλά η επακόλουθη Ανάβαση στον Επάνω Κόσμο,πραγματώθηκε στην Λειβαδιά.

Επειδή μάλιστα η περιγραφή του Πausανία,παρά τις τολμηρές αποκαλύψεις κατά την έκφραση του Ιερού Λόγου,που από την φύση του είναι άρρητος, πολλά είναι εκείνα που αποκρύβει,η συμπλήρωση της όλης εικόνας,μιάς διαυγέστερης Εικόνας,σχετικής με την Κατάβαση στο βασίλειο του Πλούτωνα,προκύπτει και αναγνωρίζεται στο προαναφερθέν κείμενο,του Λουκιανού,με τον τίτλο : ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ Ή ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΕΙΑ

Απ' αυτήν την, κατά κάποιον τρόπο,αθυρόστομη Πραγματεία, θα γίνει και το έναυσμα της επίσκεψης στο Άντρο του Τροφώνιου.

Στον Pausanία η επιβεβλημένη Ιερή Σιωπή απαγόρευε την ακριβή αναφορά των καθορισμένων ημερών εξαγνισμού,**ημερών άγνείας**,οι οποίες εξ αιτίας του αρμονικού Χρόνου,ήταν αυστηρά καθορισμένες.

Ένα δηλ.διάστημα,στο οποίο, ο μούμενος διαβίωνε σε κλίμα σωματικής και πνευματικής Κάθαρσης. Στο κείμενο λοιπόν του Περιηγητή,είναι τελείως ασαφής ο αριθμός αυτών των ημερών.Περιγράφονται ακαθόριστα και εν συντομία ως **τεταγμένες ημέρες**.\*

Αντίθετα στην διήγηση του Λουκιανού, οι ημέρες παρα προσδοκίαν αναφέρονται.

Ήταν 29 περίπου.Ένας πλήρης δηλ.Σεληνιακός κύκλος.

Τα κριτήρια που καθιέρωσαν αυτό το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα,ώστε να χρησιμοποιείται κατά την Μύηση,είναι όντως θαυμαστά.

Πάνω απ' όλα όμως δείχνουν με σαφήνεια την Σοφία της Θρησκευτικής Πρακτικής.

‘‘ γής παίς είμί καί ούρανού άστερόεντος’’  
( κείμενο ταφικής πινακίδας )

Η παρατήρηση είχε ήδη αποδείξει ότι ο ανθρώπινος οργανισμός,επηρεάζεται άμεσα από τις λεγόμενες Σεληνιακές Φάσεις. Όπως ακριβώς στα φυτά,έτσι και στα ζώα,οι χυμοί ανεβαίνουν και κατεβαίνουν στα σώματα, παρακολουθώντας το ‘‘ άδειασμα και το γέμισμα’’ του Φεγγαριού. Το γεγονός ωστόσο δεν είναι το σπουδαιότερο.

Η συγκεκριμένη διεργασία,με πολύ Σοφία,είναι ή έστω πρέπει να είναι,συμπέρασμα και αντίληψη πως ό,τι συμβαίνει στον Μεγάκοσμο( δηλ.στο Σύμπαν ), ελαχιστοποιημένο φτάνει μέχρι τον Μικρόκοσμο ( στην Γή ).

Σαφέστερα.

Αυτή η εξεζητημένη κίνηση των υγρών όλου του έμβιου Κόσμου,που σημειώνεται ως Κατέβασμα, Ανέβασμα,εκδηλώνεται μεν στην Γή, αλλά ασφαλώς ως **αιτία**,έρχεται από το διάστημα.

Είναι,ή έστω πρέπει να είναι, το υποπολλαπλάσιο του Φαινόμενου,το οποίο ο Αριστοτέλης περιγράφει ως **Αναπνοήν του Σύμπαντος η οποία πραγματοποιείται στον Αιθέρα**. Έτσι εδώ παρατηρείται ένα σύνδρομο με το Μεγάλο Κοσμικό, αλλά έλλασσον φαινόμενο,το οποίο κατά την Μύηση, εύστοχα ονόμασαν, **Ανάβαση και Κατάβαση**.

Δεν είναι άλλο από τον Μικρό Κύκλο των περίπου 29 ημερών.

Αυτό λοιπόν το διάστημα είναι ο ελαχιστοποιημένος κραδασμός της Αναπνοής του Σύμπαντος στον Αιθέρα. Είναι ο ελάχιστος Χρόνος της αναπνοής.

Είναι ήδη γνωστό ότι ο χρόνος δεν είναι τίποτε άλλο από ένα μήκος μετρούμενης κίνησης.

Ο Χρόνος είναι εκείνο που προκύπτει από την ταχύτητα Κίνησης μεταξύ δύο σημείων.

Επειδή όμως στο Σύμπαν παρατηρείται και μια καθαρή Κυκλική Κίνηση, δεν θα ήταν άστοχο να προταθεί ότι,η Γή, εναρμονίζεται ως υποπολλαπλάσιο,και πραγματοποιεί αυτή τη φορά τον Μεγάλο Κύκλο,που είναι ο ετήσιος με τις περίπου 365 ημέρες.

Διαπιστώνεται λοιπόν ότι ο πλανήτης Γή,και κατά συνέπεια όλοι οι έμβιοι,και άβιοι οργανισμοί από τους οποίους αποτελείται, ε π η ρ ρ ε ά ζ ο ν τ α ι από την κοσμική κίνηση και Αρμονία. Βεβαίως όχι μόνον από την Αρμονία αλλά και από τις συνθήκες Χάους,που ασφαλώς επικρατούν, στο άγνωστο Σύμπαν. Έτσι γίνεται αντιληπτή μια αρμονική συμπεριφορά. Συν – περι – φορά. Ωστε η επήρεια, πιστοποιείται αναμφίβολα.Άλλωστε πώς θα ήταν δυνατόν να συμβαίνει αλλιώς.

Το εν λόγω Φαινόμενο, επειδή αποτελεί και πλαίσιο μέσα στο οποίο διαδραματίζεται η Μύηση,και βέβαια όχι μόνον στο λεγόμενο Μαντείο του Τροφωνίου,θα πρέπει να αποτελεί στοιχείο Σπουδαίο. Στοιχείο υπογράμμισης της σπουδαιότητας,δηλ. της διδασχής και μάθησης,που απορρέει από την έρευνα τέτοιων μνημείων.

Επιγραμματικά,και παρά το ότι κινδυνεύει να ακουστεί ως βαρύγδουπο φθέγμα :

Η μύηση στο άδυτο του Τροφώνιου,είναι περισσότερο σοβαρή,απ’ όσο μπορεί κανείς αρχικά να υποθέσει.Όλο το δρώμενο υπακούει και εναρμονίζεται κατά την πράξη,και το αποτέλεσμα,στον πρότυπο και αένναο Κοσμικό Ρυθμό.Είναι μια ελαχιστοποιημένη Εντελέχεια.

**Η Μύηση ενυάρχει μέσα στην κοσμική συν-περι-φορά της Γής.**

Εκείνος που επιχειρούσε την οδυνηρή Κατάβαση,το Φρικτόν Μαρτύριον,ενταφιαζόταν όπως ο οπός μέσα στην γή, υποκείμενος σε όλους τους σχετικούς μεταβολισμούς.

Σπορά, Κυοφορία, Εκβλάστηση, Αύξηση.

Ο μούμενος με κάποιον τρόπο εισχωρούσε στις αληθινές διαστάσεις του Σύμπαντος.

Ο Πίνδαρος είχε αποκαλέσει την Μύηση στο άδυτο του Τροφώνιου **άβρὸν πάθος**.  
Στην σημερινή θρησκεία, μια όμοια Κατάβαση στον Άδη, αποκαλείται από τον εκκλησιαστικό Πίνδαρο, τον Ρωμανό, επονομαζόμενο και Μελωδό, **χαρίεν πάθος**.  
Απομένει ως συνέπεια, να εξακριβωθεί, το τί ακριβώς, ή περίπου, ήταν αυτή η περίφημη Μύηση.

Ένα αναπάντεχο θραύσμα, από κάποιον χαμένο **Θρήνο** του Κύκνου της Θήβας, γίνεται πολύ βαρύ.

**Ὀλβιος ὅστις ἰδὼν  
κεῖν' εἰς ὑπὸ χθόν' οἶδε μὲν βίου τελευτάν  
οἶδεν δέ διόσδοτον ἀρχάν.**

( Πίνδ. fragm. sel. 102, 114 )

“τρισευτυχισμένος, εκείνος που γνώρισε τα μυστήρια κάτω από τη γή.

Γνώρισε το τέλος του βίου, γνώρισε και την αρχή που έδωσε ο Δίας...” \* \*

Αν πράγματι έτσι συνέβαινε, ο μυσούμενος γνώριζε πριν από χιλιάδες χρόνια εκείνο που ερευνούν σήμερα οι Αστροφυσικοί και οι Πυρηνικοί επιστήμονες στο πρόγραμμα CERN.

Αυτή ακριβώς η πρόταση, που εκφράζει και την Σοβαρότητα, της περίφημης Μύησης στο άντρο του Τροφώνιου, στο τέλος θα ισχυροποιηθεί στο έπακρο.

Όλη η διαδικασία, όλη η ζοφερή Εμπειρία, δεν ήταν τίποτε άλλο, από μια σύμφωνη Μεγάλη Πορεία, σύνδρομη των Κοσμικών δεδομένων, και του Κοσμικού Ρυθμού.

Το γεγονός θα εξακριβώνεται σε κάθε Στάδιο της Κατάβασης.

Αυτός ακριβώς είναι ο λόγος, που θέλει την Μύηση, σαν ένα δρώμενο, πολύ πιο σοβαρό, απ’ όσο μπορεί κανείς αρχικά να υπθέσει.

Ένα από τα πρώτα γεγονότα, αποδεικτικό της κοσμικής ταυτότητας, είναι ο προαναφερθείς Κύκλος των 29 ημερονυκτίων. Των 29 περιστροφών της Σελήνης γύρω από τη Γή.

Και βέβαια των αντίστοιχων περιστροφών της Γής γύρω από τον Ήλιο, με σημασία κυριολεκτικά Ζωτική. Είναι ήδη γνωστό ότι χωρίς τον Ηλιακό ιονισμό, η ανθρώπινη Ζωή πάνω στη Γή, θα είχε διάρκεια μόλις λίγων ημερών.

**Ο Ήλιος χρειάζεται περίπου 220 εκατομμύρια χρόνια, για να πραγματοποιήσει μία περιφορά γύρω από το κέντρο του Γαλαξία.**

( Περιοδ. ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ : ΜΑΡΤΙΟΣ 2009, σελ. 11 )

Η ιδιαιτερότητα του μυσούμενου, ως αποκομμένου από την παράλληλη “βέβηλη” κοσμική διαβίωση, αναγνωριζόταν στον ιερό χαρακτήρα της εναρμόνισής του, κατά το επίμαχο και συγκεκριμένο αυτό διάστημα.. Η διαφορά αναγνωριζόταν στα εξής.

Με βέβαιη απόλαυση της καθιερωμένης “**δίαιτας των τεταγμένων ημερών**,” ήταν σε θέση υποχρέωσης να εκτελεί μια σειρά από **Θυσίες** και απαραίτητους **Καθαρισμούς**, ενώ συγχρόνως το ίδιο διάστημα μαζί με το Πνεύμα, εξάγνιζε και το Σώμα, παίρνοντας καθημερινά ψυχρά Λουτρά στον ποταμό, Έρκυνα.

**“καί λουτρὸν εἶργεται θερμὸν, τό δέ λουτρὸν ὁ ποταμός ἐστιν ἡ Έρκυνα.**

Στο κείμενο μάλιστα του Λουκιανού, υπάρχει η μαρτυρία, ότι μετά το αντίστοιχο Λουτρό στον ποταμό Εύ-φράτη, ο μούμενος επέστρεφε στο οίκημα όπου διαβίωνε, *αναποδίζων*.

Περπατώντας δηλ. ανάποδα.

Μια λογική ερμηνεία του παράδοξου Τυπικού, είναι ότι μ' αυτόν τον τρόπο, ο άνθρωπος "επέστρεφε περπατώντας προς τα πίσω," τη στιγμή της Γέννησής του στην Γή.

Το Φαινόμενο, αν βέβαια έτσι γινόταν και στην Λειβαδιά - πράγμα σχεδόν βέβαιο - δηλώνει μία συμπύκνωση του μηνιαίου χρόνου, ισοδύναμη με την ηλικία του μούμενου.

## Περί Καθαρμών

Όλο το νόημα και η αξία των μυητικών Καθαρμών, συνοψίζεται σ' έναν λόγο του Πλάτωνος :

***"...τώ όντι πάλαι αίνίττεσθαι, ότι, ός άν άμύητος και άτέλεστος είς Αιδου άφίκηται, έν βορβόρω κείσεται, ό δε κεκαθαρμένος τε και τετελεσμένος εκείσε άφικόμενος μετά θεών οίκησει."***

***( Πλάτ. Φαίδ. 69 C )***

"Είναι αλήθεια ότι όποιος χωρίς Τελετή και χωρίς Μύηση φθάσει στον Άδη, θα περιπέσει σε βόρβορο, σε αντίθεση με όποιον έχει αποκαθαρθεί, που με την άφιξή του εκεί θα συγκατοικήσει με τους θεούς."

## Περί Θυσιών

***"Θυσία τώ θεώ....καρδίαν θεός ούκ έξουδενώσει."***

***( ψαλμός 50,4 )***

Το θέμα των Θυσιών δεν έπαψε να δημιουργεί ερωτηματικά.

Θα ήταν δυνατόν μάλιστα να προταθεί ότι, στο προκείμενο πράγματι υπάρχει Χαμένη Γνώση. Κανείς θεός, και ποτέ δεν ζήτησε καμιάν απολύτως θυσία. Είτε φυτικής μορφής, είτε ζωικής, Αμέτρητος βεβαίως ήταν ο αριθμός, αλλά και οι επιδιώξεις των θυσιών.

Στον Ψαλμό, γίνεται μια θυσιαστική επίκληση, υπέρ μη εξουθενώσεως της καρδιάς του λάτρη. Αλλού περιγράφονται κάποιες άλλες, πάγκοινες θυσίες που ονόμαζαν Απαρχές.

Οι πρώτοι καρποί κατά την συγκομιδή, τα πρώτα γεννήματα, αμνοί, ερίφια, μόσχοι, και σε εξαιρετικές περιπτώσεις τα πρωτότοκα παιδιά, αποτελούσαν **ιερεία θυσίας**, με το αιτιολογικό ότι από τον Θεό προέρχονται και σε Εκείνον επιστρέφουν.

Αυτού του είδους οι λογικές, σήμερα φαντάζουν αλλόκοτες. Είναι δε αυτός ο κύριος λόγος, που οδηγεί σ' έναν βάσιμο σκεπτικισμό. Πράγματι υπάρχει Κενό.

Πράγματικά σήμερα διαπιστώνεται όλη η μεγαλοπρέπεια μιάς Χαμένης Γνώσης....

Σε αντιστάθμισμα έχει αποδειχτεί ότι η Θυσία, παρά το ότι δείχνει σαν ένα μιμητικό, απλό και ατελέσφορο σχήμα Ακολουθίας και Επανάληψης, στην ολοκλήρωσή της αποδεδεικτικά αποβαίνει μια Πράξη με αυτογενή σκοπό. Μιά Πράξη που έχει αποτέλεσμα.

Μόνον με Πράξη Θυσίας, επιτελείται και επιτυγχάνεται μια Τελετουργία. Ένα τέλειο έργο.

Η σύγχρονη Εκκλησιαστική Πρακτική το επιβεβαιώνει .

Κατά την Κυριακή Ακολουθία ένα έστω αναίμακτο θυσίασμα, μία **ανάιμακτος μυσταγωγία**, οδηγεί, άγει, τον όποιονδήποτε Άρτο, και τον όποιονδήποτε Οίνο, σε Σώμα και Αίμα της θεότητας.

**“τάς θυσίας προς τους θεούς όσίως κατά τά πάτρια έξωμεν.”**  
(Αριστλ. ρητ. 1446, 39, α)

Στην επεξεργασμένη από τον Αριστοτέλη **Θεολογία**, που είναι ό,τι πληρέστερο πνευματικό έργο παρήγαγε η ανθρώπινη διάνοηση, αφού εκεί περιλαμβάνονται, όχι μόνον όλα τα Νοητά και Αισθητά Αίτια, αλλά και η Γνώση αυτών των Αιτίων, από τα ποία αποτελείται ο Σωματοποιημένος Κόσμος, η **Θυσία** βρίσκεται σε θέση εξέχουσα. Και προτείνεται, και υποστηρίζεται. Ο μεγάλος φιλόσοφος φτάνει μέχρι του σημείου να δίνει οδηγίες για την τέλεση των θυσιών.

Δεν παραλείπεται η προσοχή στο : **“ πώς δει ποιείν τάς θυσίας. ”** ( ρ 39. 1446 α 36-β )  
και η προτροπή στο Τέλειο Θυσίασμα. : **‘ ουδέν κολοβόν προσφέρομεν προς τους θεούς. ’**  
( F 108, 1495 β 8 )

Ένας τελευταίος λόγος, υποβοηθητικός στην κατανόηση των παντοειδών θυσιών προς τους θεούς, είναι ο ακόλουθος :

**ό θεός ζών άΐδιον άριστον. Αριστλ. Μλ 7 1072 α 26, τε 128 β 19.**

Όπως επίσης, : **ο θεός ζών νοητόν. τε 6 136 β 7**

Θεωρήθηκε, και πολύ ορθά ότι ο θεός εκτός από Νοητόν Αίτιον, συγχρόνως Άρχει ως Σωματοποιημένο Είδος. Με αυτήν την παρ-Ουσία, η όποια θυσία είναι απόλυτα αποδεκτή.

Ο Αέτιος δίνει μια ερμηνεία, σχετική με το τι ασαφές, εννοούσε ο Αριστοτέλης.

**‘ Αριστοτέλης τον μέν άνωτάτω θεόν είδος χωριστόν, έπιβεβηκότα τη σφαίρα του παντός, ήτις έστιν αίθέριον σώμα.....ζών είναι σύνθετον έκ σώματος και ψυχής, ών το μέν σώμα έστιν αίθέριον, κινούμενον κυκλοφορικώς, ή ψυχή δε λόγος άκίνητος, αίτιος της κινήσεως κατ’ ένέργειαν. ‘ Αέτιος ( Άρατ. Phil.pertinentia, Lib.1 ) 126 α 25.**

**Κάτου στου κάμπου τά χωριά,  
Γυέμ' στα πέντε βιλαέτια,  
Φάτε πιείτε μωρ' αδέρφια.  
Δημώδες**

Όσον αφορά τα ημέτερα, το κείμενο του Περιηγητή πληροφορεί ότι κατά την προκαταρκτική περίοδο *“Θύει ό κατιών τώ Τροφώνιω,”* στον ίδιο τον Τροφώνιο, αλλά και στα παιδιά του Τροφώνιου, όπως επίσης στον Απόλλωνα, στον Δία Βασιλέα, και σε μια μοναδική μεταξύ των Ελληνικών Ιερών θεότητα. Στον Κρόνο. Θυσία στον Κρόνο, γινόταν μόνον στην Λειβαδιά.\*\*\*

Στα Δείπνα που επακολουθούσαν μετά τις θυσίες, υπήρχε αφθονία εδεσμάτων. Μάλιστα όχι μόνον αφθονία αλλά και ποικιλία. Μαζί με τις μελιττούτες, προσφερόταν καθιερωμένο αυγό, και θηράματα, όπως λαγοί και τσίχλες.

*“Δικαίαρχος δ' έν πρώτω τής είς Τροφώνιω Καταβάσεως φησίν ούτως. ή γέ τήν πολλήν δαπάνην έν τοίς δείπνοις παρέχουσα Δευτέρα τράπεζα προσεγένετο, και στέφανοι και μύρα και θυμιάματα και τά τούτοις ακόλουθα πάντα. έδίδοτο δέ και ώόν έν τή Δευτέρα τραπέζη, ώσπερ και λαγώα και κίχλαι κοινή μετά τών μελιπήκτων προσεφέρετο.”*

( Αθήν.ΧΙV,641,f)

Στο σημείο αυτό, θα διακοπεί προσωρινά η, **πάντα υποκειμενική**, προσέγγιση, και προσπάθεια ερμηνείας του δρώμενου στην Λειβαδιά των αυτοκρατορικών χρόνων. Το απαραίτητο **Λουτρόν**, και η εν συνέχεια **Πορεία προς το όρος**, θα ακολουθήσουν προσεχώς.

Η Κατάβαση στο Άδυτο, δεν ήταν μια διαδικασία,., ανάγνωσης ενός γραπτού κειμένου όπως το παρόν. Πάνω απ' όλα ήταν κάποια Εμπειρία Μοναδική και ανεπανάληπτη. Χρειάζεται χρόνος και κατάλληλη διάθεση, ώστε να γίνει εφικτή μια προσέγγιση Γνώσης τέτοιων θεμάτων. Τέτοιων εμπειριών, που ασφαλώς είναι Πάθη. Είναι Μαρτύρια.

Συμπερασματικά, κρίνεται ως βασικό να επανατοπιστεί ότι ο, κατά τον Πausανία, **φέρελπις μύστης**, με την ένταξή του στην μηνιαία δίαιτα – ενδιαίτηση στο οίκημα του Αγαθού Δαίμονα, και της Τύχης Αγαθής, έχει ήδη περάσει στην επήρεια ειδικότερων επιδράσεων. Έχει ήδη μπει σε μια καλώς εννοούμενη **Ζώνη Λυκόφωτος**.

Ζεί και κινείται κάτω από συνθήκες υπαγορευμένες έμμεσα και άμεσα, από εξωκοσμικά Αίτια και Αρχές. Όλα, ό,τιδήποτε συμπεριλαμβάνεται και χρησιμοποιείται κατά την τέλεση του Ιεροτυπικού, υπόκεινται σε Κοσμική αρμονία.

Σε μια ανείπωτη λόγω επιβεβλημένης Ιερής Σιωπής Αισθητή αλλά και Νοερή Αρμονία.

Πόση άραγε αρμονία ; Υπάρχει απόδειξη ;

Ναι όσο οι συνθήκες του β' μεταχριστιανικού αιώνα το επέτρεπαν :

*“τού περιβόλου δ' έντός χάσμα γής έστίν ούκ αυτόματον, αλλά σύν τέχνη και άρμονία προς τό άκριβέστατον (με το έν ουρανώ, ) ώκοδομημένον,* θα γράψει, και συγχρόνως δεν θα γράψει ο Πausανίας.

\* Η σημαντική εξακρίβωση, δείχνει με απόδειξη ένα σημερινό σφάλμα.

Είναι πολλοί εκείνοι που υποστηρίζουν ότι το μαντείο του Τροφώνιου, δεν μπορεί να βρίσκεται στον λόφο “Προφήτης Ηλίας,” επειδή η απόσταση είναι μακρυνή.

Ναι, θα ήταν μακρυνή, αν κάποιος που επιχειρούσε μια Κατάβαση στο Άδυτο, δεν διέμενε πολύ περισσότερες από τριάντα μέρες στην αρχαία Λειβαδιά, και βεβαίως αν κυκλοφορούσε με αυτοκίνητο, όπως έχει συνηθιστεί να μετριέται η οποιαδήποτε απόσταση σήμερα.

Ο ασφαλτος δρόμος, ως συνέπεια του ασφαλτου οδοστρώματος, έχει ιστορικό παρών μόλις 60 χρόνια. Γνώρισα ανθρώπους που έκαναν την διαδρομή Θήβα – Λειβαδιά πεζή. Με τα πόδια.

Αρκετά μικρούλης ταξίδεψα από την Νότια Βοιωτία στην Βόρεια, πάνω σ’ ένα άλογο.

Απλούστατα το 1944, δεν υπήρχαν αυτοκίνητα.

Ο Απολλώνιος Τυανεύς, ήρθε στο μαντείο του Τροφώνιου, με τα πόδια, από την Ολυμπία.

Στην αρχαία Ελλάδα ασφαλώς δεν κυκλοφορούσαν με αυτοκίνητα. Όλες οι μετακινήσεις γίνονταν πεζή. Αυτός ακριβώς ήταν ο λόγος που υπαγόρευε την ανάγκη σε περίπου κάθε τριάντα χιλιόμετρα, να υπάρχει και ένα επώνυμο Χάνι. Έ! λοιπόν αυτά τα περίφημα Χάνια, ήταν σε λειτουργία μέχρι τις αρχές του 20<sup>ου</sup> αιώνα.

Τα αυτοκίνητα ευρείας χρήσεως έχουν Ιστορία, πολύ λιγότερο από 100 χρόνια.

Τώρα άραγε, πόσο “μακρυνά,” είναι ο Προφήτης Ηλίας ;

\* \* Δύο σύγχρονοι αποθεωμένοι, φέρεται ότι πέτυχαν εκείνο που με τόσο λυρισμό παραθέτει εδώ ο Πίνδαρος. Παράλληλα προσυπάρχει και επιστημονική υποστήριξη :

( “έξ ανθρώπων δι’ αρετής υπερβολήν γίνονται θεοί.” Αριστλ. Ηθ. ή 1145 α 28 )

Ο Γκοντάμα Βούδδας, με “τρεις δρασκελιές” βρίσκεται στην **Αρχή** του Κόσμου.

Ο Χριστός, αποκαλείται “**πρωτότοκος των νεκρών.**” Ανάγεται και αυτός σε **Αρχή.**

**Μια Αρχή Ταξινομήσεως, όπως ονομάζεται το περίφημο ΚΙΝΟΥΝ ΑΚΙΝΗΤΟΝ στην Αριστοτελική Θεολογία.**

Είναι η ίδια με αυτήν που ο Θρήνος, την ονομάζει : “**διόσδοτον άρχάν.**”

\* \* \* Το γεγονός έχει μια διπλή αξία.

Μια ακόμη μεταξύ άλλων παράλληλη αστρική παρουσία,πρέπει να θεωρείται δεδομένη.

Από την άλλη,εάν πράγματι ο Κρόνος ‘που τρώει τα παιδιά του,’ ήταν ήδη ένα Σύμβολο του ρευστού και ακαθόριστου Χρόνου,τότε η παρουσία και παρεμβολή του στο Δρώμενο,προαναγγέλει τον μετέωρο χρόνο της μύησης.

Έχει ήδη προταθεί,και θα επαναληφθεί, ότι ο Χρόνος στο Άδυτο του Τροφώνιου,υπάκουε σε διαφορετικούς ρυθμούς ροής.

Κατά την διάρκεια της παραμονής μέσα στο Άδυτο, επιτυγχανόταν Επιβράνδυση,αλλά και Επιτάχυνση Χρόνου.

Επιβράδυνση και Επιτάχυνση,προκαλούμενη από τον μύστη.....

Μια Επιμυκηνόμενη Μακαριότητα επακαλουθούσε....

Έτσι αναγόταν κάποιος σε Όλβιο σύμφωνα με τον Πίνδαρο,αλλά και Φωτισμένο....

Τόσο Φωτισμένο,ώστε το Αίμα του να γίνεται Γαλάζιο.....

**Vallas.stathis@gmail.com**